

J. D. ROBB

ΓΥΜΝΕΣ
ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

μετάφραση
Σοφία Τάπα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

Ό,τι είναι παρελθόν είναι πρόλογος.
ΟΥΙΛΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ

Η βία είναι τόσο αμερικάνικη όσο η κερασόπιτα
ΡΑΠ (ΧΙΟΥΜΠΕΡΤ ΤΖΕΡΟΛΝΤ) ΜΠΡΑΟΥΝ

Κεφάλαιο ένα

Ξύπνησε μες στο σκοτάδι. Το πρώτο αχνό φως της αυγής τρύπωνε από τις γρίλιες των περσίδων στο παράθυρο, δημιουργώντας στο κρεβάτι σκιές που έμοιαζαν με κάγκελα. Ένωσε λες και ξυπνούσε μέσα σε κελί φυλακής.

Έμεινε για μια στιγμή ξαπλωμένη, σαν φυλακισμένη, αναριγώντας, μέχρι να περάσει ο εφιάλτης. Παρότι μετρούσε δέκα χρόνια πια στο αστυνομικό σώμα, εξακολουθούσε να βασανίζεται από εφιάλτες.

Πριν από έξι ώρες είχε σκοτώσει έναν άνθρωπο, είχε δει τον θάνατο στα μάτια του. Δεν ήταν η πρώτη φορά που είχε κάνει κάτι τέτοιο κι ύστερα το είχε δει στον ύπνο της. Είχε μάθει να αποδέχεται πια αυτή την πράξη και τις συνέπειές της.

Το παιδί ήταν αυτό που τη στοιχειωνε. Το παιδί που δεν είχε προλάβει να σώσει. Το παιδί που, στα όνειρά της, τα ουρλιαχτά του αντηχούσαν μαζί με τα δικά της.

Κι όλο εκείνο το αίμα, συλλογίστηκε η Ιβ, σκουπίζοντας τον ιδρώτα από το πρόσωπό της. Τόσο μικρό κοριτσάκι, κι όμως είχε τόσο πολύ αίμα μέσα του. Ήξερε ότι έπρεπε οπωσδήποτε να το βγάλει από το μυαλό της.

Σύμφωνα με την τυπική αστυνομική διαδικασία, θα περνούσε

όλο το πρωινό στον Έλεγχο. Κάθε φορά που κάποιος αστυνομικός χρησιμοποιούσε το όπλο του και αφαιρούσε μια ανθρώπινη ζωή έπρεπε να υποβληθεί σε συναισθηματικές και ψυχιατρικές εξετάσεις προτού αναλάβει πάλι τα καθήκοντά του. Η Ιβ θεωρούσε φοβερά ενοχλητικές αυτές τις εξετάσεις.

Ωστόσο θα τις περνούσε μ' επιτυχία, όπως είχε κάνει και στο παρελθόν.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι και τα φώτα στο ταβάνι άναψαν αυτόματα στη χαμηλή ένταση κατά μήκος της διαδρομής της μέχρι το μπάνιο. Μόρφασε σαν κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Τα μάτια της ήταν πρησμένα από την αϋπνία και η επιδερμίδα της χλωμή σαν των πτωμάτων που είχε στείλει στον ιατροδικαστή.

Ωστόσο δεν κάθισε να το σκεφτεί περισσότερο, χασμουρήθηκε και μπήκε στην ντουζιέρα.

«Τριάντα οκτώ βαθμοί, μέγιστη ροή», έδωσε την εντολή και μετακινήθηκε έτσι ώστε το νερό να πέσει κατευθείαν στο πρόσωπό της.

Το άφησε να τρέχει κι όσο σαπουνιζόταν άτονα έφερε ξανά στο μυαλό της τα γεγονότα της χθεσινής βραδιάς. Ο Έλεγχος ήταν προγραμματισμένος για τις εννιά, οπότε είχε μπροστά της τρεις ώρες για να ηρεμήσει και να ξεχάσει εντελώς τον εφιάλτη που είχε δει.

Πολλές φορές σ' αυτή τη διαδικασία εντοπιζόταν ακόμα και η παραμικρή αμφιβολία, η παραμικρή τύψη, κι αυτό σήμαινε δεύτερο και πιο εντατικό γύρο εξετάσεων από τα μηχανήματα και τους χειριστές τους με το διαπεραστικό βλέμμα.

Και η Ιβ δεν σκόπευε να μείνει εκτός υπηρεσίας για περισσότερο από είκοσι τέσσερις ώρες.

Φόρεσε τη ρόμπα της, πήγε στην κουζίνα και προγραμματίισε τον αυτόματο μάγειρα να της ετοιμάσει σκέτο καφέ κι ελαφρώς

φρυγανισμένο ψωμί. Από το παράθυρό της ακουγόταν το έντονο βουητό από την εναέρια κυκλοφορία των οχημάτων που μετέφεραν τους εργαζόμενους της πρωινής βάρδιας στα γραφεία τους και της βραδινής στο σπίτι τους. Είχε επιλέξει πριν από χρόνια το συγκεκριμένο διαμέρισμα επειδή βρισκόταν σε πολυσύχναστο σημείο και της άρεσε ο θόρυβος από τα πλήθη και την κίνηση τόσο κάτω στον δρόμο όσο και στον αέρα. Χασμουρήθηκε ξανά κι έριξε μια ματιά από το παράθυρο, παρακολουθώντας τη φασαριόζικη πορεία ενός παλιού αερολεωφορείου που μετέφερε εργάτες οι οποίοι δεν είχαν την τύχη να δουλεύουν στην πόλη ή στο σπίτι τους μέσω υπολογιστή.

Εμφάνισε στην οθόνη του υπολογιστή της τους *Νιου Γιορκ Τάιμς* και διάβασε τους τίτλους των ειδήσεων πίνοντας το υποκατάστατο καφέ μήπως και τονωθεί λίγο. Ο αυτόματος μάγειρας είχε κάψει πάλι το ψωμί της, αλλά το έφαγε, σημειώνοντας αφηρημένα στο μυαλό της να τον αντικαταστήσει κάποια στιγμή.

Διάβαζε συνοφρυωμένη ένα άρθρο για τη μαζική ανάκληση κάποιων ρομπότ Κόκερ Σπάνιελ όταν ακούστηκε ο ήχος της τηλεσύνδεσης. Η Ιβ άνοιξε το πρόγραμμα επικοινωνίας και στην οθόνη εμφανίστηκε ο διοικητής της.

«Κύριε διοικητά».

«Υπαστυνόμε». Της έγνεψε αδιόρατα, παρατηρώντας τα βρεγμένα μαλλιά και τα νυσταγμένα μάτια της. «Έχουμε περιστατικό στην οδό Γουέστ Μπρόντγουεϊ 27, στον δέκατο όγδοο όροφο. Αναλαμβάνεις την έρευνα».

Η Ιβ ανασήκωσε το φρύδι. «Μα πρέπει να περάσω από Έλεγχο. Το θύμα υπέκυψε στα τραύματά του στις 22:35».

«Ο Έλεγχος ακυρώνεται», την πληροφόρησε ανέκφραστα εκείνος. «Προτού πας στο περιστατικό, να περάσεις από το τμήμα για να πάρεις το σήμα και το όπλο σου. Ισχύει ο Κώδικας Πέντε, υπαστυνόμε».

«Μάλιστα, κύριε». Δεν πρόλαβε να εξαφανιστεί το πρόσωπό του από την οθόνη και η Ιβ σηκώθηκε. Ο Κώδικας Πέντε σήμαινε ότι θα έδινε αναφορά απευθείας στον διοικητή της, ότι οποιαδήποτε σχετική με το περιστατικό διυληρεσιακή αναφορά θα έπρεπε να είναι απόρρητη και ότι δεν επιτρεπόταν η συνεργασία με τον Τύπο.

Στην ουσία σήμαινε ότι η Ιβ έπρεπε να τα βγάλει πέρα μόνη της σ' αυτή την υπόθεση.

Το Μπρόντγουεϊ ήταν γεμάτο κόσμο και φασαρία, ένα πάρτι από το οποίο οι φωνακλάδες καλεσμένοι δεν έφευγαν ποτέ. Η κίνηση στους δρόμους, στα πεζοδρόμια και στον ουρανό ήταν ασφυκτική, παντού υπήρχαν άνθρωποι και οχήματα. Από την εποχή που ήταν ένστολη αστυνομικός ακόμη, το θυμόταν σαν ένα μέρος με χαραμοφάηδες και τουρίστες που, στριμωγμένοι ο ένας πάνω στον άλλον σαν σαρδέλες, χάζευαν μες στη μέση σαν χάννοι το θέαμα, ξεχνώντας να κάνουν στην άκρη.

Ακόμα και μέχρι αυτή την ώρα, άχνιζαν οι σταθεροί και φορητοί πάγκοι που πρόσφεραν τα πάντα στα πλήθη, από νουντλς ρυζιού μέχρι χοτ ντογκ σόγιας. Η Ιβ αναγκάστηκε να στρίψει απότομα το τιμόνι, προκειμένου να αποφύγει έναν πλανόδιο πωλητή που είχε στήσει την ψησταριά του μες στον δρόμο, και δεν της έκανε την παραμικρή εντύπωση όταν τον είδε να της υψώνει το μεσαίο δάχτυλό του.

Διπλοπάρκαρε και, πηγαίνοντας άκρη άκρη για να μην πέσει πάνω σ' έναν άντρα που βρομούσε χειρότερα κι από το μπουκάλι μπίρας που κρατούσε, ανέβηκε στο πεζοδρόμιο. Περιεργάστηκε το κτίριο – πενήντα όροφοι αστραφτερού μετάλλου που κάρφωσαν σαν μαχαίρι τον ουρανό, με μια λαβή από μπετόν. Όσπου να φτάσει στην πόρτα του, την είχαν καμακώσει ήδη δύο τύποι.

Δεν ξαφνιάστηκε· τα πέντε αυτά τετράγωνα του Μπρόντγουεϊ είχαν το παρασούκλι ο Δρόμος της Πορνείας. Έδειξε το σήμα της στον ένστολο που φρουρούσε την είσοδο.

«Υπαστυνόμος Ντάλας».

«Μάλιστα, υπαστυνόμο». Έβαλε στην πόρτα την επίσημη ηλεκτρονική σφραγίδα ασφαλείας για να κρατήσει έξω τους περιέργους και οδήγησε την Ιβ στα ασανσέρ. «Στον δέκατο όγδοο όροφο», είπε όταν μπήκαν και οι πόρτες έκλεισαν.

«Τι πληροφορίες έχουμε για το συμβάν;» Η Ιβ άνοιξε τον καταγραφέα της και περίμενε.

«Δεν έφτασα εγώ πρώτος στον τόπο του εγκλήματος, υπαστυνόμο. Ό,τι κι αν συνέβη εκεί πάνω έχει μείνει εκεί. Στο διαμέρισμα 1803 σας περιμένει ένας ανώτερος αξιωματικός. Πρόκειται για ανθρωποκτονία κι έχει τεθεί σε ισχύ ο Κώδικας Πέντε».

«Ποιος ανέφερε το περιστατικό;»

«Δεν γνωρίζω αυτή την πληροφορία».

Όταν άνοιξαν οι πόρτες του ασανσέρ, ο ένστολος δεν σάλεψε από τη θέση του. Η Ιβ βγήκε στον στενό διάδρομο, όπου διαπίστωσε ότι ήταν μόνη. Οι κάμερες ασφαλείας στράφηκαν προς το μέρος της και τα βήματά της σχεδόν δεν ακούγονταν στη φθαρμένη μοκέτα καθώς πλησίαζε το διαμέρισμα 1803. Αγνοώντας τον πίνακα ταυτοποίησης παλάμης, είπε το όνομά της, σήκωσε το σήμα της στο ύψος των ματιών, για να το δει η κάμερα στο ματάκι της πόρτας, και το κράτησε εκεί ώσπου η πόρτα άνοιξε.

«Ντάλας».

«Φίνεϊ». Χαμογέλασε, ευχαριστημένη που έβλεπε ένα γνώριμο πρόσωπο. Ο Ράιαν Φίνεϊ ήταν παλιός φίλος και πρώην συνεργάτης, ο οποίος είχε ανταλλάξει την υπηρεσία στους δρόμους με δουλειά γραφείου και μια υψηλόβαθμη θέση στη Δίωξη

Ηλεκτρονικού Εγκλήματος. «Όστε τώρα άρχισαν να στέλνουν και κομπιουτεράδες στους τόπους των εγκλημάτων».

«Ήθελαν κάποιο μεγάλο κεφάλι και ταυτόχρονα τον καλύτερο». Ένα χαμόγελο χαράχτηκε στο πλατύ, ρυτιδιασμένο πρόσωπό του, ωστόσο το βλέμμα του παρέμεινε σοβαρό. Ήταν μικρόσωμος και κοντόχοντρος, με μικρά, παχουλά χέρια και μαλλιά στο χρώμα της σκουριάς. «Φαίνεται πτώμα».

«Πέρασα δύσκολη νύχτα».

«Ναι, το έμαθα». Της πρόσφερε καραμελωμένους ξηρούς καρπούς από το σακουλάκι που είχε συνήθως μαζί του, κοιτάζοντάς την εξεταστικά, προσπαθώντας να υπολογίσει αν θ' άντεχε να αντικρίσει αυτό που την περίμενε μέσα στην κρεβατοκάμαρα.

Παρά τον βαθμό της, ήταν νέα σε ηλικία, ούτε τριάντα καλά καλά, με μεγάλα καστανά μάτια και μόνιμα καχύποπτο βλέμμα. Είχε τα καστανά μαλλιά της κομμένα κοντά, περισσότερο για ευκολία παρά για στυλ, ωστόσο κολάκευαν πολύ το τριγωνικό πρόσωπό της με τα έντονα ζυγωματικά και το λακκάκι στο πηγούνι.

Το κορμί της ήταν ψηλόλιγνο, κυλαρισσένιο, κι έμοιαζε λεπτοκαμωμένο, μα ο Φίνεϊ ήξερε καλά ότι κάτω από το δερμάτινο μπουφάν κρύβονταν σφιχτοδεμένοι μύες. Το κυριότερο, όμως, ήταν ότι η Ιβ είχε μυαλό και καρδιά.

«Η συγκεκριμένη υπόθεση είναι πολύ λεπτή, Ντάλας».

«Ναι, αυτό το έχω καταλάβει. Ποιο είναι το θύμα;»

«Η Σάρον ΝτεΜπλάς, η εγγονή του γερουσιαστή Τζέραλντ ΝτεΜπλάς».

Δεν της έλεγαν τίποτα, ούτε το ένα όνομα ούτε το άλλο. «Η πολιτική δεν είναι το δυνατό σημείο μου, Φίνεϊ».

«Ο γερουσιαστής είναι από τη Βιρτζίνια, ακροδεξιός, από μεγάλο τζάκι. Η εγγονή έκανε μια απότομη στροφή στη ζωή της

πριν από μερικά χρόνια, μετακόμισε στη Νέα Υόρκη κι έγινε δηλωμένη συνοδός κυρίων».

«Πόρνη, δηλαδή». Η Ντάλας έριξε μια ματιά τριγύρω στο διαμέρισμα. Η επίπλωση ήταν απίστευτα μοντέρνα – παντού γυαλί και χρώμιο, σινιέ ολογράμματα στους τοίχους κι εντοιχισμένο μπαρ σε χτυπητό κόκκινο χρώμα. Η πλατιά οθόνη που κατέγραφε τις αλλαγές της διάθεσης πίσω από το μπαρ ήταν γεμάτη μπερδεμένα σχήματα και χρώματα σε απαλές ψυχρές αποχρώσεις.

Πεντακάθαρη σαν παρθένα, συλλογίστηκε η Ιβ, και ψυχρή σαν πόρνη. «Δεν μου κάνει εντύπωση, κρίνοντας από την περιοχή που διάλεξε να μένει».

«Η πολιτική είναι που περιπλέκει τα πράγματα. Το θύμα ήταν είκοσι τεσσάρων ετών, λευκή και βρέθηκε νεκρή στο κρεβάτι της».

Η Ιβ ανασήκωσε απλώς το φρύδι. «Ποιητικό μου φαίνεται, αν σκεφτεί κανείς ότι εκεί πουλούσε το κορμί της. Πώς πέθανε;»

«Αυτό είναι το δεύτερο πρόβλημα. Θέλω να το δεις με τα μάτια σου».

Κατευθύνθηκαν προς την κρεβατοκάμαρα, βγάζοντας και οι δύο ένα λεπτό μπουκαλάκι από την τσέπη τους με το οποίο ψέκασαν τα χέρια τους από την εσωτερική και την εξωτερική πλευρά, ώστε να μην αφήσουν έλαια κι αποτυπώματα. Μόλις έφτασαν στο κατώφλι του δωματίου, η Ιβ ψέκασε και τις σόλες από τις μπότες της, έτσι ώστε να μην κολλήσουν πάνω τους ίνες, τρίχες ή δερματικά κύτταρα.

Την είχαν ήδη ζώσει τα φίδια. Κανονικά, στον τόπο του εγκλήματος θα έπρεπε να παρευρίσκονταν άλλοι δύο αξιωματικοί του Ανακριτικού, για να καταγράφουν οπτικά και ηχητικά τη διαδικασία, ενώ οι τεχνικοί του Εγκληματολογικού θα περίμεναν ανυπόμονα, γκρινιάζοντας ως συνήθως, για να ξεπαχνίσουν τον χώρο.

Το γεγονός ότι η διερεύνηση του συγκεκριμένου εγκλήματος είχε ανατεθεί μονάχα σ' εκείνη και στον Φίνεϊ σήμαινε ότι έπρεπε να είναι ιδιαίτερα προσεκτική.

«Πρόσεξα ότι υπάρχουν κάμερες ασφαλείας στην είσοδο, στο ασανσέρ και στους διαδρόμους», σχολίασε η Ιβ.

«Έχω ήδη πάρει τους βιντεοδίσκους». Ο Φίνεϊ άνοιξε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας και την άφησε να μπει πρώτη.

Ήταν φριχτό το θέαμα. Για την Ιβ, ο θάνατος σπάνια ήταν μια γαλήνια, θρησκευτική εμπειρία. Τις περισσότερες φορές ήταν ένα άσχημο τέλος, άσχετα αν ήσουν άγιος ή αμαρτωλός.

Όμως τούτος εδώ ο θάνατος τη σόκαρε, θαρρείς κι είχε σκηνοθετηθεί επίτηδες έτσι, για να προκαλέσει.

Το κρεβάτι ήταν τεράστιο, στρωμένο με σεντόνια που έμοιαζαν να είναι από αληθινό μετάξι, στο χρώμα του ώριμου ροδάκινου. Μικρά σποτ ήταν στραμμένα προς το κέντρο του, εκεί όπου η γυμνή γυναίκα φώλιαζε στην απαλή γούβα που σχηματιζόταν στο στρώμα νερού.

Το στρώμα κυμάτιζε στον ρυθμό της μουσικής που ακουγόταν από το κεφαλάρι του κρεβατιού.

Ήταν πανέμορφη έτσι ασάλευτη, το πρόσωπό της θύμιζε καμέα, με τον μπερδεμένο καταρράκτη από κατακόκκινα μαλλιά, τα σμαραγδένια μάτια που κοίταζαν με γυάλινο βλέμμα τον καθρέφτη στο ταβάνι και τα μακριά, λευκά άκρα της που έφερναν στον νου εικόνες από τη *Λίμνη των Κύκνων* έτσι όπως τα λίκνιζε απαλά το κρεβάτι.

Ωστόσο τα άκρα της δεν ήταν καλλιτεχνικά στημένα, μα ανοιγμένα διάπλατα, έτσι ώστε η νεκρή να σχηματίζει ένα Χ στο κέντρο του κρεβατιού.

Είχε μια τρύπα στο μέτωπο, άλλη μία στο στήθος και μια τρίτη, φριχτά μεγάλη, ανάμεσα στους ανοιχτούς μηρούς της. Το αίμα είχε πιτσιλίζει, βάφει, ποτίσει τα γυαλιστερά σεντόνια.

Το ίδιο και τους λουστραρισμένους τοίχους, που έμοιαζαν σαν πίνακες θανατεροί, ζωγραφισμένοι από χέρι σατανικού παιδιού.

Σπάνια έβλεπες τόσο πολύ αίμα, κι επειδή το προηγούμενο βράδυ η Ιβ είχε μια παρόμοια εμπειρία δεν το πήρε τόσο ήρεμα όσο θα ήθελε.

Ξεροκατάπε και πίεσε τον εαυτό της να βγάλει από το μυαλό της την εικόνα του μικρού κοριτσιού.

«Έχεις καταγράψει τον τόπο του εγκλήματος;»

«Ναι».

«Ε τότε κλείσ' το αυτό το ρημάδι!» Ξεφύσηξε ανακουφισμένη όταν ο Φίνεϊ βρήκε τα κουμπιά που έκλεισαν τη μουσική. Το κρεβάτι σταμάτησε να λικνίζεται. «Τα τραύματα», μουρμούρισε η Ιβ, πλησιάζοντας για να τα εξετάσει. «Παραείναι καθαρό το σχήμα τους για να έχουν γίνει με μαχαίρι. Και παραείναι τσαπατσούλικά για να έχουν γίνει με λείζερ». Μια εικόνα ξεπήδησε στο μυαλό της – εικόνα από παλιές εκπαιδευτικές ταινίες, παλιές βιντεοταινίες, παλιές δολοφονίες.

«Χριστέ μου, Φίνεϊ, μοιάζουν με τραύματα από σφαίρα!»

Ο Φίνεϊ έβαλε το χέρι στην τσέπη κι έβγαλε ένα σφραγισμένο σακουλάκι. «Όποιος το έκανε πάντως, άφησε σουβενίρ». Έδωσε το σακουλάκι στην Ιβ. «Ένα τέτοιο κειμήλιο θα πρέπει να πωλείται οχτώ με δέκα χιλιάρικά σε νόμιμο συλλέκτη και τα διπλά στη μαύρη αγορά».

Συνεπαρμένη, η Ιβ στριφογύρισε στο χέρι της το κλεισμένο μέσα στο σακουλάκι περιστροφικό. «Είναι βαρύ», σχολίασε μονολογώντας σχεδόν. «Κι ογκώδες».

«Διαμετρήματος 38 χιλιοστών», την πληροφόρησε εκείνος. «Το πρώτο που βλέπω εκτός μουσείου. Το συγκεκριμένο είναι Σμιθ & Γουέσον, μοντέλο δέκα, από μπλε ατσάλι». Το κοίταξε με κάποια τρυφερότητα. «Είναι πραγματικά κλασικό κομμάτι,

μέχρι τα τέλη του εικοστού αιώνα τέτοιο όπλο είχαν οι αστυνομικοί. Σταμάτησαν να τα κατασκευάζουν γύρω στο 2022 με 2023, όταν ψηφίστηκε ο νόμος περί οπλοαπαγόρευσης».

«Τι να πω, εσύ είσαι το αστέρι στην Ιστορία». Πράγμα που εξηγούσε γιατί ήταν μαζί της σ' αυτή την υπόθεση. «Φαίνεται καινούριο». Η Ιβ μύρισε το σακουλάκι, στα ρουθούνια της έφτασε η μυρωδιά λαδιού και καμένου. «Κάποιος το περιποιήθηκε καλά. Σφαίρες σε σάρκα», σχολίασε σκεπτική η Ιβ, δίνοντας το σακουλάκι ξανά στον Φίνεϊ. «Άσχημος τρόπος να πεθάνει κανείς, κι είναι η πρώτη φορά που βλέπω κάτι τέτοιο στα δέκα χρόνια που είμαι στο Σώμα».

«Εμένα η δεύτερη. Πριν από δεκαπέντε χρόνια περίπου, στο Λόουερ Ιστ Σάιτ, ξέφυγαν λίγο τα πράγματα σ' ένα πάρτι. Ένας τύπος πρώτα σκότωσε πέντε άτομα μ' ένα εικοσιδυάρι πιστόλι κι ύστερα κατάλαβε ότι δεν ήταν ψεύτικο. Απίστευτο μακελειό».

«Μόνο που εδώ εξαρχής δεν πρόκειται για παιχνίδι», μουρμούρισε η Ιβ. «Να ψάξουμε τους συλλέκτες, να δούμε πόσοι έχουν στην κατοχή τους παρόμοιο όπλο. Μπορεί κάποιος απ' αυτούς να έχει δηλώσει ότι του το έκλεψαν».

«Μπορεί».

«Αν και το πιθανότερο είναι να το βρήκε ο δολοφόνος στη μαύρη αγορά». Η Ιβ κοίταξε ξανά το πτώμα. «Αν η κοπέλα ήταν χρόνια στο κουρμπέτι, θα κρατούσε βιντεοδίσκους, καταγραφές και αρχεία με τους πελάτες της». Συνοφρυώθηκε. «Αν και, από τη στιγμή που ισχύει ο Κώδικας Πέντε, θα πρέπει να αρχίσω μόνη μου να χτυπάω πόρτες μήπως και βρω μάρτυρες. Δεν είναι ένα απλό σεξουαλικό έγκλημα», κατέληξε αναστενάζοντας. «Όποιος το έκανε, το έστησε καλά. Το παμπάλαιο όπλο, τα τραύματα στο πτώμα, που είναι λες και τα έχει ευθυγραμμίσει με χάρακα, τα φώτα, η στάση του θύματος. Ποιος μας ειδοποίησε για τον φόνο, Φίνεϊ;»

«Ο δολοφόνος». Ο Φίνεϊ περίμενε μέχρι η Ιβ να τον κοιτάξει πάλι. «Τηλεφώνησε στο τμήμα από αυτό εδώ το δωμάτιο. Βλέπεις τη συσκευή τηλεσύνδεσης στο κομοδίνο που είναι στραμμένη προς το πρόσωπό της; Αυτή ακριβώς την εικόνα είδαμε όταν τηλεφώνησε. Χωρίς ήχο».

«Του αρέσουν οι κινήσεις εντυπωσιασμού», σχολίασε ξεφυσώντας η Ιβ. «Το κάθαρμο! Είναι έξυπνος, αλαζόνας, ξιπασμένος. Στοιχηματίζω το σήμα μου ότι πρώτα έκανε σεξ μαζί της κι ύστερα την ξεπάστρεψε». Η Ιβ σήκωσε το χέρι της, σκόπευσε το θύμα και κατέβασε αργά το χέρι μετρώντας παράλληλα: «Μία, δύο, τρεις σφαίρες».

«Αυτό είναι δολοφονία εν ψυχρώ», μουρμούρισε ο Φίνεϊ.

«Μα είναι ψυχρός αυτός ο τύπος. Μόλις τελείωσε, έστρωσε τα σεντόνια. Δεν βλέπεις πόσο ισιωμένα είναι; Κι ύστερα έστησε την κοπέλα ξαπλωμένη διάπλατα, έτσι ώστε να μην έχει κανείς την παραμικρή αμφιβολία για το τι δουλειά έκανε. Και το έκανε προσεκτικά, μετρώντας στην κυριολεξία τις αποστάσεις, έτσι ώστε να είναι τα πάντα τέλεια ευθυγραμμισμένα. Την τοποθέτησε στο κέντρο του κρεβατιού, με τα χέρια και τα πόδια της ανοιχτά σε ίση απόσταση. Και δεν έκλεισε τη μουσική στο κρεβάτι, είναι κι αυτό μέρος της παράστασης. Άφησε το όπλο επειδή ήθελε να καταλάβουμε εξαρχής ότι δεν έχουμε να κάνουμε μ' έναν συνηθισμένο δολοφόνο. Έχει τρομερά φουσκωμένο "εγώ". Δεν ήθελε να χάσει χρόνο αφήνοντας το πτώμα να βρεθεί τυχαία κάποια στιγμή. Ήθελε να βρεθεί εδώ και τώρα. Να πάρει αυτή τη στιγμιαία ικανοποίηση».

«Η κοπέλα ήταν δηλωμένη ότι πήγαινε και με άντρες και με γυναίκες», επισήμανε ο Φίνεϊ, αλλά η Ιβ κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Όχι, ο δολοφόνος δεν είναι γυναίκα. Μια γυναίκα δεν θα την

άφηνε να δείχνει όμορφη και ταυτόχρονα πρόστυχη. Όχι, δεν πιστεύω ότι το έχει κάνει γυναίκα. Πρέπει να ψάξουμε να βρούμε στοιχεία. Κοίταξες στον υπολογιστή της;»

«Όχι. Δική σου είναι η υπόθεση, Ντάλας. Εγώ έχω εξουσιοδότηση να σε βοηθάω απλώς».

«Κοίτα να δεις αν μπορείς να μπεις στα αρχεία των πελατών της». Εκείνη πήγε στη σιφονιέρα κι άρχισε να ψάχνει προσεκτικά τα συρτάρια.

Ακριβά γούστα είχε η μακαρίτισσα, σκέφτηκε. Βρήκε αρκετά ρούχα από αληθινό μετάξι, τόσο απαλά ώστε δεν υπήρχε περίπτωση να ήταν απομίμηση. Το άρωμα πάνω στη σιφονιέρα ήταν για τους λίγους κι εκλεκτούς που είχαν λεφτά να το πληρώσουν, και η ευωδιά του, αφού το μύρισε στα γρήγορα η Ιβ, θύμιζε ακριβοπληρωμένο σεξ.

Τα ρούχα ήταν σχολαστικά τακτοποιημένα μέσα στα συρτάρια, τα εσώρουχα διπλωμένα με ακρίβεια, τα πουλόβερ χωρισμένα ανά χρώμα και είδος μαλλιού. Το ίδιο και στην ντουλάπα.

Προφανώς το θύμα είχε ακριβό γούστο, λάτρευε τα ρούχα και τα φρόντιζε επιμελώς.

Κι όμως είχε πεθάνει γυμνή.

«Κρατούσε αρχεία και μάλιστα λεπτομερή», της φώναξε ο Φίβει. «Τα έχει όλα εδώ μέσα. Τον κατάλογο των πελατών της, τα ραντεβού της – μαζί και τις υποχρεωτικές μηνιαίες εξετάσεις της και τις επισκέψεις της κάθε βδομάδα στο ινστιτούτο αισθητικής. Τις πρώτες τις έκανε στην κλινική Τριντέντ και τις δεύτερες στο Παραντάις».

«Πανάκριβα και τα δύο! Μια φίλη μου μάζευε λεφτά για κάνα χρόνο προκειμένου να καταφέρει να πάει για μία μόνο μέρα να την περιποιηθούν στο Παραντάις. Κάνουν ό,τι τραβάει η ψυχή σου εκεί μέσα».

«Εμένα η κουνιάδα μου πήγε εκεί για την εικοστή πέμπτη επέτειο του γάμου της. Της κόστισε όσο κι ο γάμος του παιδιού μου. Α, βρήκα και την προσωπική ατζέντα της».

«Ωραία. Φτιάξε αντίγραφο απ' όλα, εντάξει, Φίνει;» Όταν τον άκουσε να σφυρίζει σιγανά, η Ιβ κοίταξε πίσω της και τον είδε να κρατά έναν υπολογιστή παλάμης με χρυσή μπορντούρα. «Τι είναι;»

«Εδώ μέσα υπάρχουν ένα σωρό τραναχτά ονόματα. Από την πολιτική, τον χώρο του θεάματος, φραγκάτοι όλοι. Και το ενδιαφέρον είναι ότι η κούκλα μας έχει τον προσωπικό αριθμό του Ρόαρκ».

«Ποιος είναι αυτός ο Ρόαρκ, επίθετο δεν έχει;»

«Εγώ πάντως σκέτο Ρόαρκ τον ξέρω. Ο τύπος δεν ξέρει τι έχει! Χώμα πάνει, χρυσάφι γίνεται! Καλά θα κάνεις να αρχίσεις να διαβάζεις και τίποτε άλλο πέρα από τη σελίδα με τις αθλητικές ειδήσεις, Ντάλας».

«Αφού διαβάζω τους τίτλους των ειδήσεων. Έμαθες για την ανάκληση των Κόκερ Σπάνιελ;»

«Ο Ρόαρκ αποτελεί πάντα σημαντική είδηση», της εξήγησε υπομονετικά ο Φίνει. «Έχει μία από τις καλύτερες συλλογές έργων τέχνης στον κόσμο. Και αντικών», συνέχισε με νόημα, παρατηρώντας ότι η Ιβ κατάλαβε επιτέλους πού το πήγαινε και γύρισε προς το μέρος του. «Και μία νόμιμη συλλογή όπλων. Οι φήμες λένε ότι ξέρει να τα χρησιμοποιεί κιόλας».

«Λέω να του κάνω μια επισκεψούλα τότε».

«Θα είσαι τυχερή αν καταφέρεις να τον πλησιάσεις στα πεντακόσια μέτρα».

«Χμ, νιώθω ότι έχω την τύχη με το μέρος μου». Η Ιβ πλησίασε το πτώμα κι έβαλε τα χέρια της κάτω από τα σεντόνια.

«Ο τύπος έχει πολύ ισχυρούς φίλους, Ντάλας. Δεν σε παίρνει

ούτε καν ψιθυριστά να πεις ότι έχει κάποια σχέση με τον φόνο αν δεν έχεις στα χέρια σου ατράνταχτες αποδείξεις».

«Φίνεϊ, ξέρεις πολύ καλά ότι εγώ δεν μασάω από τέτοια». Πήγε να του χαμογελάσει, αλλά εκείνη τη στιγμή τα δάχτυλά της άγγιξαν κάτι ανάμεσα στην παγωμένη σάρκα και στα ματωμένα σεντόνια. «Υπάρχει κάτι κάτω από το θύμα». Προσεκτικά, η Ιβ ανασήκωσε τον ώμο της νεκρής και το έπιασε.

«Ένα χαρτί», μουρμούρισε. «Πλαστικοποιημένο». Σκούπισε με τον ψεκασμένο με το ειδικό σπρέι αντίχειρά της μια κηλίδα αίματος για να μπορέσει να διαβάσει τι έγραφε.

ΜΙΑ ΑΠΟ ΕΞΙ

«Φαίνεται να είναι γραμμένο με το χέρι», είπε στον Φίνεϊ και του το έδειξε. «Ο δολοφόνος είναι πολύ πιο έξυπνος κι αλαζόνας απ' όσο νομίζαμε. Και το κακό είναι ότι θα έχει και συνέχεια».

Η Ιβ πέρασε την υπόλοιπη μέρα κάνοντας αυτό που κανονικά ήταν δουλειά χαμηλόβαθμων αστυνομικών. Ανέκρινε προσωπικά τους γείτονες του θύματος, καταγράφοντας μαρτυρίες, πράγματα που ίσως νόμιζαν ότι είδαν ή άκουσαν.

Ύστερα πήγε στην άλλη άκρη της πόλης, καταφέροντας στη διαδρομή να φάει στα γρήγορα ένα σάντουιτς από τον ίδιο ψήστη που είχε κοντέψει νωρίτερα να τρακάρει με το αμάξι. Έλειπα από τη νύχτα και το πρωινό που είχε περάσει, δεν αδικούσε την υπάλληλο στην υποδοχή του Παραντάις που την κοίταζε λες κι ήταν κανένα χαμίμι του δρόμου.

Κελαρυστά νερά από καταρράκτες ηχούσαν μελωδικά ανάμεσα στα φυτά που κοσμούσαν τον χώρο υποδοχής του πιο

ακριβού ινστιτούτου αισθητικής της πόλης. Στις πελάτισσες που περίμεναν στις αναπαυτικές πολυθρόνες και τους καναπέδες προσφέρονταν φλιτζανάκια με αληθινό καφέ και κολονάτα ποτήρια με ανθρακούχο νερό ή σαμπάνια. Τις υπηρεσίες αυτές συμπλήρωναν ακουστικά και βιντεοδίσκοι με περιοδικά μόδας.

Η υπάλληλος στην υποδοχή διέθετε ένα πλούσιο μπούστο, ζωντανή απόδειξη των ικανοτήτων του ινστιτούτου στη γλυπτική σώματος. Φορούσε ένα εφαρμοστό, κοντό συνολάκι στο χαρακτηριστικό κόκκινο χρώμα του ινστιτούτου και τα εβένινα μαλλιά της ήταν χτενισμένα σε πλεξούδες που έμοιαζαν με κουλουριασμένα φίδια.

Η Ιβ τη χάζεψε συνεπαρμένη.

«Λυπάμαι», της είπε η γυναίκα με φωνή ανέκφραστη, που έμοιαζε λες κι έβγαινε από ηλεκτρονικό υπολογιστή, «αλλά δεχόμαστε μόνο με ραντεβού».

«Δεν υπάρχει πρόβλημα». Η Ιβ χαμογέλασε και σχεδόν λυπήθηκε που θα της έκοβε μαχαίρι το υφάκι και το τουπέ. Σχεδόν. «Βάζω στοίχημα ότι μ' αυτό εδώ θα μπορέσετε να μου κλείσετε ένα ραντεβού». Της έδειξε το σήμα της. «Ποιος κουράρει τη Σάρον ΝτεΜπλάς;»

Η υπάλληλος κοίταξε έντρομη προς την αίθουσα αναμονής. «Οι θεραπείες των πελατών μας είναι απόρρητες».

«Ναι, όσο γι' αυτό, είμαι σίγουρη». Διασκεδάζοντας με την καρδιά της, η Ιβ έγειρε φιλικά πάνω στον πάγκο με σχήμα U. «Μπορούμε να τα πούμε όμορφα κι ωραία – Ντενίς;» Το βλέμμα της κατέβηκε στο διακριτικό καρτελάκι στο στήθος της γυναίκας. «Ή μπορώ να αρχίζω να φωνάζω και να μας ακούσουν όλοι. Αν προτιμάς το πρώτο, μπορείς να με πας σ' ένα ήσυχο δωματάκι έτσι ώστε να μην ενοχλήσουμε τις πελάτισσές σας και να μου στείλεις εκεί τον αισθητικό, ή όπως αλλιώς τον λέτε, της Σάρον ΝτεΜπλάς».

«Σύμβουλο τον λέμε», αποκρίθηκε ξέπνοα η Ντενίς. «Ελάτε μαζί μου, παρακαλώ».

«Μετά χαράς».

Και το έκανε πράγματι με χαρά.

Η Ιβ δεν είχε δει άλλη φορά στη ζωή της τέτοια χλιδή, μονάχα σε ταινίες. Το κόκκινο χαλί ήταν απίστευτα απαλό, τα πόδια σου βυθίζονταν απολαυστικά μέσα του. Κρυστάλλινοι πολυέλαιοι από το ταβάνι έλουζαν τον χώρο με φως. Η ατμόσφαιρα μύριζε λουλούδια κι αρωματισμένη επιδερμίδα.

Μπορεί να αδυνατούσε να φανταστεί τον εαυτό της εκεί μέσα, να την πασαλείβουν ώρες ολόκληρες με κρέμες και λάδια, να της κάνουν μασάζ και πλαστικές επεμβάσεις, αλλά αν ήταν να χαραμίσει ποτέ τόσο χρόνο σε τέτοιες ματαιόδοξες περιποιήσεις, σίγουρα θα ήθελε να το κάνει σ' ένα τόσο πολυτελές και πολιτισμένο περιβάλλον.

Η υπάλληλος την οδήγησε σ' ένα δωματιάκι μ' ένα ολόγραμμα στον έναν τοίχο το οποίο απεικόνιζε έναν καλοκαιρινό αγρό. Την ατμόσφαιρα συμπλήρωναν γλυκά ήχοι από σιγανό κελάδημα πουλιών και το φύσημα από ένα απαλό αεράκι.

«Περιμένετε εδώ, παρακαλώ».

«Εντάξει». Η Ιβ περίμενε να κλείσει η πόρτα κι ύστερα, αναστενάζοντας ηδονικά, κάθισε αναπαυτικά σε μια απίστευτα μαλακή πολυθρόνα. Την ίδια στιγμή, άνοιξε η οθόνη δίπλα της κι εμφανίστηκε ένα φιλικό, χαμογελαστό πρόσωπο που θα μπορούσε να ανήκει μονάχα σε ανδροειδές.

«Καλησπέρα. Καλωσορίσατε στο Παραντάις. Μοναδική μας προτεραιότητα είναι οι ανάγκες της ομορφιάς σας και η άνεσή σας. Θα θέλατε να πείτε κάτι ενόσω θα περιμένετε τον προσωπικό σας σύμβουλο;»

«Ναι, αμέ. Καφέ, σκέτο».

«Ασφαλώς. Τι είδος προτιμάτε; Πατήστε το πλήκτρο Γ στο πληκτρολόγιο για να δείτε τον κατάλογο των επιλογών».

Η Ιβ ακολούθησε τις εντολές, πνίγοντας ένα γέλακι. Έκανε δύο ολόκληρα λεπτά να αποφασίσει, αλλά ύστερα κατάφερε να καταλήξει ανάμεσα σε δύο γεύσεις, στη «Γαλλική Ριβιέρα» και στην «Κρέμα Καραϊβικής».

Προτού προλάβει, όμως, να αποφασίσει ποια από τις δύο ήθελε εντέλει, η πόρτα άνοιξε πάλι, οπότε τα παράτησε. Σηκώθηκε κι αντίκρισε ένα περιποιημένο σκιάχτρο.

Πάνω από το φουξία πουκάμισο και το δαμασκηνί παντελόνι του, φορούσε μια ανοιχτή, μακριά ρόμπα στο κόκκινο χρώμα του Παραντάις. Τα μαλλιά του, χτενισμένα προς τα πίσω στο απίστευτα αδύνατο πρόσωπό του, είχαν την απόχρωση του παντελονιού του. Έδωσε στην Ιβ το χέρι του, σφίγγοντας ελαφρώς το δικό της, και την κοίταξε με τα μελίχια ελαφίσια μάτια του.

«Σας ζητώ συγγνώμη, αλλά ειλικρινά δεν καταλαβαίνω τον λόγο της επίσκεψής σας».

«Θέλω πληροφορίες για τη Σάρον ΝτεΜπλάς». Η Ιβ έβγαλε γι' άλλη μια φορά το σήμα της και του το έδειξε.

«Ναι, υπαστυνόμε Ντάλας, αυτό κατάλαβα κι εγώ. Αλλά, ασφαλώς, θα πρέπει να γνωρίζετε ότι τα στοιχεία των πελατών μας είναι απόρρητα. Εκτός από τις άριστες υπηρεσίες του, το Παραντάις φημίζεται και για την εχεμύθειά του».

«Κι εσείς, ασφαλώς, θα πρέπει να γνωρίζετε ότι μπορώ να βγάλω ένταλμα, κύριε;...»

«Α, Σεμπάστιαν. Λέγετέ με απλώς Σεμπάστιαν». Κούνησε το κοκαλιάρικο χέρι του, κάνοντας τα δαχτυλίδια του να αστράψουν. «Δεν αμφισβητώ την εξουσία σας, υπαστυνόμε, ωστόσο μπορείτε να μου πείτε για ποιο λόγο ρωτάτε;»

«Ερευνώ τον φόνο της ΝτεΜπλάς». Η Ιβ έκανε παύση ενός

δευτερολέπτου, παρατηρώντας το σοκαρισμένο βλέμμα του και το πανιασμένο πρόσωπό του. «Οποιαδήποτε άλλη πληροφορία είναι άκρως απόρρητη».

«Τον φόνο; Χριστέ μου, η γλυκιά μας Σάρων είναι νεκρή; Δεν μπορεί, κάποιος λάθος θα πρέπει να έχει γίνει». Σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα, έκλεισε τα μάτια κι άφησε το κεφάλι του να πέσει πίσω. Όταν το ανδροειδές από την οθόνη τον ρώτησε αν ήθελε να πει κάτι, εκείνος κούνησε ξανά το χέρι του. Τα βαρυφορτωμένα δάχτυλά του αστραποβόλησαν πάλι. «Αχ, Θεέ μου, ναι. Χρειάζομαι ένα κονιάκ, αγάπη μου. Ένα ποτήρι Τρεβάλι».

Η Ιβ κάθισε δίπλα του κι έβγαλε τον καταγραφέα της. «Μίλησέ μου για τη Σάρων».

«Τι να πω, ήταν ένα υπέροχο πλάσμα. Πανέμορφη όχι μονάχα εξωτερικά αλλά κι εσωτερικά». Κατέφτασε το κονιάκ του πάνω σ' ένα αθόρυβο αυτοματοποιημένο καροτσάκι. Εκείνος πήρε το ποτήρι και ήπιε μια γερή γουλιά. «Είχε αλάνθαστο γούστο, μεγάλη καρδιά και κοφτερό μυαλό».

Έστρεψε ξανά τα ελαφίσια μάτια του προς την Ιβ. «Μόλις πριν από δύο μέρες την είδα».

«Για επαγγελματικούς λόγους;»

«Είχε μόνιμο εβδομαδιαίο ραντεβού, για μισή μέρα. Κάθε δεύτερη βδομάδα, για ολόκληρη τη μέρα». Έβγαλε ένα αχνοκίτρινο φουλάρι και σκούπισε τα μάτια του. «Φρόντιζε πολύ τον εαυτό της, πίστευε ακράδαντα στην εξωτερική εμφάνιση».

«Θα πρέπει να ήταν ατού στη δουλειά της».

«Εννοείται. Αλλά έκανε αυτή τη δουλειά επειδή περνούσε καλά. Δεν είχε ιδιαίτερη ανάγκη από χρήματα, καταγόταν από πλούσια οικογένεια. Απλώς της άρεσε πολύ το σεξ».

«Μαζί σου;»

Το περιποιημένο πρόσωπό του έκανε έναν μορφασμό, τα

ροδαλά χείλη του σούφρωσαν είτε από θυμό είτε από πόνο. «Ήμουν ο σύμβουλός της, φίλος της, ο έμπιστός της», αντιγύρισε παγερά κι έριξε ανέμελα το φουλάρι στον αριστερό ώμο του. «Θα ήταν τρομερά αδιάκριτο και αντιεπαγγελματικό να συνδεθώ ερωτικά μαζί της».

«Δηλαδή, δεν σε τραβούσε ως γυναίκα;»

«Ήταν αδύνατον για οποιονδήποτε άντρα να μη νιώσει σεξουαλική έλξη για κείνη. Η Σάρον...» Έκανε μια επιδεικτική χειρονομία. «Ανέδιδε σεξ όπως άλλες μπορεί να αναδίδουν ένα ακριβό άρωμα. Χριστέ μου!» Ήπιε τρέμοντας άλλη μια γουλιά κονιάκ. «Δεν το πιστεύω ότι μιλάω για κείνη σε παρελθόντα χρόνο. Δεν το πιστεύω ότι πέθανε! Ότι δολοφονήθηκε!» Κοίταξε ξανά την Ιβ. «Αυτό δεν είπατε; Ότι δολοφονήθηκε;»

«Ακριβώς».

«Η γειτονιά όπου έμενε φταίει», είπε βλοσυρά. «Όλοι τής έλεγαν να μετακομίσει σε μια καλύτερη περιοχή, αλλά εκείνη δεν άκουγε κουβέντα. Της άρεσε να ζει στην κόψη του ξυραφιού και να μπαίνει στη μύτη της αριστοκρατικής οικογένειάς της».

«Ήταν στα μαχαίρια με την οικογένειά της;»

«Α, βέβαια. Τρελαινόταν να τους σοκάρει. Εκείνη ήταν τόσο ελεύθερο πνεύμα κι αυτοί τόσο... απλοί και συνηθισμένοι». Το είπε σαν αυτό να ήταν μεγαλύτερο έγκλημα ακόμα κι από τον ίδιο τον φόνο. «Ο παππούς της εξακολουθεί να καταθέτει νομοσχέδια προκειμένου να απαγορευτεί η πορνεία. Λες και δεν έχει αποδειχτεί από τον προηγούμενο αιώνα ότι τέτοιου είδους θέματα είναι αναγκαίο να υπάγονται σ' ένα νομικό πλαίσιο, έτσι ώστε να προστατεύεται η δημόσια υγεία και να προωθείται η πρόληψη της εγκληματικότητας. Επιπλέον είναι κατά του ελέγχου των γεννήσεων, του προκαθορισμού του φύλου, της χημικής εξισορρόπησης και της οπλοαπαγόρευσης».

Τ' αφτιά της Ιβ τεντώθηκαν. «Ο γερουσιαστής είναι κατά της οπλοαπαγόρευσης;»

«Είναι ένα από τα αγαπημένα χόμπι του. Η Σάρον μού είχε πει ότι έχει ένα σωρό απ' αυτές τις απαίσιες αντίκες κι ότι αγορεύει σε τακτική βάση υπέρ του ξεπερασμένου δικαιώματος της οπλοφορίας. Αν περνούσε το δικό του, θα ξαναγυρίζαμε στον εικοστό αιώνα και θα σκοτώναμε όλοι ο ένας τον άλλον».

«Φόνοι εξακολουθούν και σήμερα να γίνονται», μουρμούρισε η Ιβ. «Σου είχε αναφέρει ποτέ η Σάρον φίλους ή πελάτες της που μπορεί να ήταν δυσαρεστημένοι από εκείνη ή υπερβολικά επιθετικοί απέναντί της;»

«Η Σάρον είχε δεκάδες φίλους. Τραβούσε τους άλλους κοντά της σαν...» Έψαξε να βρει τον κατάλληλο παραλληλισμό και σκούπισε ξανά τα ματιά του με την άκρη του φουλαριού. «Σαν εξωτικό κι ευωδιαστό λουλούδι. Και οι πελάτες της, απ' όσο ξέρω, ήταν όλοι ξετρελαμένοι μαζί της. Τους περνούσε από ψιλό κόσκινο, βέβαια. Όλοι οι ερωτικοί παρτενέρ της έπρεπε να πληρούν συγκεκριμένες προδιαγραφές σε ό,τι είχε να κάνει με την εμφάνιση, την ευφυΐα, την καλλιέργεια και τη μόρφωση. Όπως προείπα, της άρεσε πολύ το σεξ, σε όλες τις μορφές του. Είχε... περιπετειώδες πνεύμα».

Αυτή η περιγραφή ταίριαζε με τα σεξουαλικά παιχνίδια που είχε ανακαλύψει η Ιβ στο διαμέρισμα. Τις βελούδινες χειροπέδες και τα μαστίγια, τα αρωματικά έλαια και τα παραισθησιογόνα. Αυτά που είχε ακούσει από τα δύο συνδεδεμένα μεταξύ τους ακουστικά εικονικής πραγματικότητας είχαν σοκάρει ακόμα κι εκείνη, που είχαν δει πολλά τα μάτια της.

«Είχε προσωπική σχέση με κάποιον;»

«Κατά καιρούς υπήρχαν άντρες στη ζωή της, αλλά τους βαριόταν γρήγορα. Τον τελευταίο καιρό μου είχε μιλήσει για τον

Ρόαρκ. Τον είχε γνωρίσει σ' ένα πάρτι και της άρεσε. Και μάλιστα, τη μέρα που είχε έρθει εδώ για να την περιποιηθούμε, μου είπε ότι το βράδυ θα έβγαινε μαζί του. Ήθελε μια εξωτική εμφάνιση επειδή θα δειπνούσαν στο Μεξικό».

«Στο Μεξικό. Αυτό θα πρέπει να ήταν προχθές το βράδυ».

«Ναι. Δεν σταματούσε να μιλά για κείνον. Της κάναμε ένα μπόχο χτένισμα, λίγο πιο χρυσαφιά την επιδερμίδα της – σε όλο το σώμα. Της βάψαμε τα νύχια κατακόκκινα και στον αριστερό γλουτό της σχεδιάσαμε ένα προσωρινό μικρό τατουάζ, μια πεταλούδα με κόκκινα φτερά. Και στο πρόσωπο τη βάψαμε με καλλυντικά εικοσιτετράωρης διάρκειας, για να μείνει αναλλοίωτο το μακιγιάζ της. Ήταν εκθαμβωτική!» κατέληξε ο Σεμπάστιαν, σκουπίζοντας τα δάκρυά του. «Με φίλησε και μου εκμυστηρεύτηκε ότι αυτή τη φορά μπορεί να ήταν στ' αλήθεια ερωτευμένη. “Ευχήσου μου καλή τύχη, Σεμπάστιαν”, μου είπε φεύγοντας. Πού να ΄ξερα πως αυτά θα ήταν τα τελευταία λόγια που θ' άκουγα από κείνη».